

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal forsøge at passe butikken for hr. Glønborg i denne måned. Jeg vil begynde med at sige tak til statsministeren for redegørelsen og for det arbejde, der ligger bag.

»Den europæiske udvikling har afgørende betydning for det nordiske samarbejde«; sådan indleder statsministeren sin skriftlige redegørelse. Og det er naturligvis rigtigt, men det er en smule paradoksalt, at det er udviklingen på kontinentet, der skal udvirke den intensivering af det nordiske samarbejde, som der nu glædeligvis lægges op til. Nu må man passe på, at man ikke laver de samme dumheder på nordisk plan, som man har gjort på EF-plan.

De nordiske folk ønsker at samarbejde og gør det, selv om der kunne ønskes forbedringer både på det kulturelle og på det infrastrukturelle område. Nordisk Råd har absolut haft betydning for det gode samarbejde, og der er lavet mange gode tiltag gennem årene; der er bare ikke ret mange, der ved det. Nordisk Råds arbejde er lige så fraværende i den danske befolknings bevidsthed som EF-Parlamentets arbejde. Det nordiske samarbejde beskyldes ofte for at være snak og papir, men det er naturligvis uberettiget; hvis vælgerne vidste, hvad der foregår, ville de bakke det op.

Det nybrud, der er sket, er glædeligt. Det er nu muligt at snakke udennordisk politik i det nordiske samarbejde, ja, det blev af statsministeren nærmest gjort til det nordiske samarbejdes berettigelse.

Den struktur og arbejdsform, der skitseres, minder betænkeligt om det, som danskerne vist ikke er så glade for i EF-samarbejdet. I EF-regi hedder det: en aktiv Kommission uden folkelig og parlamentarisk opbakning. I nordisk regi hedder det: et aktivt og stærkt samarbejde på ministerplan, hvorved man risikerer at miste den folkelige og parlamentariske opbakning.

Det er virkelig tiltrængt at få placeret og fastholdt det nordiske samarbejde i vælgerens bevidsthed, men vælgerne interesserer sig ikke synderligt for parlamenter, der ikke har indflydelse eller er forpligtede, uanset om det er i nordisk regi eller i EF-regi. I den forbindelse er det vigtigt at fastholde regeringernes deltagelse i Nordisk Samråd. Mange af intentionerne er gode, og det vil give samarbejdet mere kraft, at statsministrene tager ansvaret op.

Vi hilser naturligvis planerne om at styrke kultursamarbejdet velkommen, men vi er ikke umiddelbart sikre på, at kulturfonden er en god idé. Vi ønsker at styrke samarbejdet på mange kulturelle fronter: tv-området, uddannelses- og udvekslingsområdet, det litterære og det sproglige område. Det kunne jo være hyggeligt, hvis svenskerne blev lige så gode til at forstå dansk, som vi er til at forstå svensk – men dertil er det vigtigste måske, at vi får nogle bedre tv-programmer.

Samarbejdet om infrastruktur er vigtigt. Som jøde kan jeg ikke undlade at nævne behovet for opbakning til Nordic Link. Også miljø-samarbejdet er uhyre vigtigt. På mange områder vil samarbejdet automatisk bedres af, at vore nordiske naboer kommer med i EØF-samarbejdet, men der er alligevel brug for at skubbe på.

Når statsministeren udtaler, at samtlige nordiske lande med undtagelse af Island nu indretter sig på et fulgyldigt medlemskab af EF, er det nok mere udtryk for en skøn drøm end for realiteter; men det skal ikke forhindre os i at tilsige statsministeren vor fulde støtte til ideen om at udvikle det nordiske samarbejde.

Det er væsentligt for os at stå stærkt med vores nordiske identitet i EF, så vi ved, hvem vi er, og ikke glemmer, hvor vi kommer fra, og det er væsentligt for os at påvirke det øvrige EF med nogle af de mange gode ideer og traditioner, vi har i Norden. Vi er helt enige med statsministeren i hans opremsning af gode ting, som vi kan bibringe det øvrige EF. Det betyder ikke, at vi ønsker en nordisk blok i det europæiske samarbejde, en blok, der ikke vil lytte, lade sig påvirke og samarbejde, men det betyder, at vi vil have en stærkere basis for at samarbejde.

Det er glædeligt, at de nordiske lande for første gang har en fælles interesse i at deltage i udenrigs-, sikkerheds- og økonomisk-politisk samarbejde. Den interesse skal vi gøre alt for at bevare, og vi skal ikke vente med at udbygge samarbejdet om disse emner, til de andre nordiske lande bliver medlemmer af eller søger optagelse i EF. Der er nok at tage fat på allerede.

Det er sikkert rigtigt, at EØF-traktatens ikrafttræden den 1. januar kan frigøre ressourcer fra det nordiske arbejde til andre områder. Det er ikke utænkeligt, at visse arbejdsområ-